ρια της ένα διαμαντοστόλιστο έγχειρίδιο, πού ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τὸ βυθίση στὸ στῆθος της ἂν ὁ Μπρανταμάν ἔβγαινε νικητής.

Ὡστόσο ὁ ἀγῶνας παρατεινόταν ἄγριος, κι' ἕνα σύννεφο σκόνης τύλιγε τοὺς δυὸ ἀντιπάλους... Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος φαινόταν νὰ νικάη... Ἔξαφνα ὅμως τὸ ἄλογο τοῦ πρίγκηπος στραβοπάτησε κι' ἔπεσε κάτω, παρασύροντας καὶ τὸν κύριό του στὴν πτῶσι του... Ὁ Μαυριτανός, ἐπωφελούμενος τοῦ ἀτυχήματος αὐτοῦ ὅρμησε ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἀμέσως τὰ μάτια τῆς πριγκηπέσσας ἐθόλωσαν καὶ μιὰ στριγγὴ κραυγή, πού δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος της. Κλονίστηκε καί, σφίγγοντας σπασμωδικὰ τὸ χέρι τῆς ἀκολούθου της, εἶπε, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της :

— Θὰ τὸν σκοτώση !...

— Ὄχι ! τῆς ἀπάντησε ἐκείνη πού δὲν εἶχε πάψει νὰ παρακολουθῆ τὸν ἀγῶνα. Ὁ ἀνδρεῖος Γάλλος σηκώθηκε ὄρθιος καὶ περιμένει σταθερὸς τὸν Μπρανταμάν !...

— Ἀνανδρε ! φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸν ἀνταγωνιστή του ὁ Κάρολος. Πολεμᾶς ἀπὸ τὸ ἄλογό σου ἕναν ἄνθρωπο πεζό...

— Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ γκρεμιστῆς κάτω ! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἀφοῦ, παρ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ἱπποσύνης, ἐξακολουθεῖς νὰ διατηρῆς τὸ πλεονέκτημά σου αὐτό, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἀφαιρέσω...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Γάλλος πρίγκηπας ἔχωσε τὸ σπαθί του στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου τοῦ ἀντιπάλου του, τὸ ὁποῖο κυλίστηκε ἀμέσως κάτω μαζὺ μὲ τὸν ἀναβάτη του. Τότε, γρήγορος σὰν ἀστραπή, ὁ Κάρολος κατάφερε ἕνα τέτοιο χτύπημα μὲ τὸ βαρὺ σπαθί του στὸ κεφάλι τοῦ Μπρανταμάν, ὥστε, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ χώρισε ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κορμί καὶ τὸ κύλησε κάτω στὴν ἄμμο...

Ἀμέσως, παίρνοντας στὰ χέρια του τὸ καταματωμένο κεφάλι, τὸ ἀκούμπησε μπρὸς στὰ πόδια τῆς πολυαγαπημένης του, φωνάζοντας :

— Ἔτσι ἂς χαθοῦν ὅσοι τολμήσουν νὰ μοῦ διαμφισβητήσουν τὴν ἀγάπη μου !...

Ἡ Γκαλιάνα, συντριμμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴ χαρά, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση τὴν ὁρμὴ τῆς καρδιᾶς της. Πήδηξε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πρίγκηπος, λέγοντάς του μὲ τρυφερότητα :

— Ὁ Θεός σου θὰ γίνη καὶ δικός μου Θεός. Ἀφοῦ ἔχουμε τὴν ἴδια ψυχὴ οἱ δυὸ μας, θὰ ἔχουμε καὶ τὴν ἴδια πίστι...

Ὁ βασιλιὰς Γκαλὰρ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι στὸ γάμο τῶν δυὸ ἐρωτευμένων καὶ περιορίστηκε μόνο νὰ πῆ :

— Ἦταν γραμμένο !...

Ὁ Κάρολος ὁ Μέγας ἔμεινε ἀκόμα ἀρκετὸν καιρὸ στὴν Ἱσπανία, μὰ ὅταν ὁ πατέρας του πέθανε ξαναγύρισε στὴ Γαλλία μαζὺ μὲ τὴ σύζυγό του, ἡ ὁποία γίνηκε ἔτσι χριστιανὴ βασίλισσα...

VICTOR CONTENT

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἕως τώρα γνωρίζαμε ὅτι τὶς περίεργες διαθῆκες τὶς συνέτασσαν συνήθως οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι, τῶν ὁποίων εἶνε περίφημη ἡ ἐκκεντρικότης στὸ ζήτημα αὐτό. Τελευταῖα ὅμως πέθανε κάποια Ἰταλίδα κυρία, ὀνόματι Λουΐζα Καρτοΐζιο, ἡ ὁποία ἄφησε τὴν ἑξῆς ἀμίμητη διαθήκη :

«Ἀπαγορεύω ρητῶς στοὺς συγγενεῖς μου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νὰ συνοδέψουν τὴν ἐκφορὰ τοῦ λειψάνου μου μὲ ὄψη μελαγχολικὴ καὶ μάτια δακρυσμένα.

»Γενικὸ κληρονόμο τῆς περιουσίας μου καθιστῶ ἐκεῖνον ἢ ἐκείνην πού θὰ γελᾶ μὲ μεγαλείτερη εὐθυμία καὶ χαρὰ στὴν κηδεία μου.

»Ἀπαγορεύω ἐπίσης στοὺς συγγενεῖς μου νὰ φορέσουν πένθιμα ροῦχα.

»Τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο θὰ κατατεθῆ τὸ λείψανό μου, θέλω νὰ διακοσμηθῆ μὲ κόκκινες καὶ χρυσὲς ταινίες, μὲ ἄνθη πολύχρωμα καὶ μὲ πλούσια παραπετάσματα.

»Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναγγελθῆ ὁ θάνατός μου μὲ πένθιμες κωδωνοκρουσίες, ἀλλὰ μὲ τύμπανα καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μουσικὰ ὄργανα.

»Τῆς κηδείας μου θέλω νὰ προηγοῦνται πενῆντα ἀοιδοὶ καὶ ἰσάριθμες χορεύτριες, πού νὰ τραγουδοῦν, νὰ χορεύουν καὶ νὰ προκαλοῦν τὰ γέλια τῶν παρακολουθούντων τὴν κηδεία.

»Μονάχα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο — τελειώνει ἡ διαθήκη — θὰ πανηγυρισθῆ ἐπαξίως ἡ μόνη ἡμέρα τῆς εὐτυχίας μου καὶ τῆς ἀπολυτρώσεώς μου, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου !...».

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

ΤΑ ΚΡΙΝΑ ΤΗΣ ΓΥΟΛΑΝΤΑΣ

Στὰ χρόνια τοῦ Μεσαίωνα ζοῦσε μιὰ ὥμορφη καὶ ζηλεμμένη ἀρχόντισσα, ἡ Γυολάντα. Ἦταν γυναῖκα τοῦ ξακουσμένου ἱππότη Ὄρσου.

Ἡ Γυολάντα εἶχε τὴν ὄψη ὅμοια μὲ Μαντόνας, πλούσια κατάχρυσα μαλλιά, μεγάλα γαλανὰ μάτια καὶ πρόσωπο λευκό. Τὸ μαῦρο καὶ μακρὺ φόρεμά της, τὸ λιγνό της ἀνάστημα καὶ τὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά της τῆς ἔδιναν μιὰν ἀλλοιώτικη γοητεία πού σὲ καμμιὰ ἄλλη γυναίκα, σ' ὅλη τὴ Γερμανία, δὲν μποροῦσες νὰ τὴν βρῆς.

Ἀλλά, μαζὺ μὲ τὴν ἀσύγκριτη ὥμορφιά της, ἡ Γυολάντα εἶχε καὶ καρδιὰ εὐαίσθητη, τρυφερή, πονετική, πού συγκινιόταν μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ χάριζε παρηγοριὰ σ' ὅλους τοὺς δυστυχισμένους πού τὴν ἐζύγωναν. Γι' αὐτὸ ἡ Γυολάντα ἦταν ἀγαπητὴ σ' ὅλους ὅσους τὴν εἶχαν γνωρίσει, καὶ λατρευόταν σχεδὸν σὰν ἁγία.

Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως ὁ βασιλιὰς τῆς Γερμανίας ἔκανε μιὰ ἐκστρατεία γιὰ νὰ ἐλευθερώση τοὺς Ἁγίους Τόπους, κι' ὁ ἱππότης Ὄρσος, ὑπακούοντας στὴν πρόσκλησί του, ἔφυγε κι' αὐτὸς μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους Σταυροφόρους γιὰ χῶρες μακρυνές, ὅπου οἱ ἄπιστοι ἔβριζαν καὶ περιφρονοῦσαν τὸ ἱερὸ σύμβολο τοῦ σταυροῦ.

Ἡ Γυολάντα, σὰν ἔμεινε μόνη της, κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰν ἀγιάτρευτη στενοχώρια κι' ἔκλαιγε μέρα - νύχτα γιὰ τὸν ἀγαπημένο της σύζυγο πού εἶχε φύγει. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τῆς φέρη ἀνακούφισι, καὶ τὰ γαλάζια γλυκὰ μάτια της κόντευαν νὰ ξραθοῦν ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα.

Βρῆκαν τὸ ἄψυχο κορμί της μέσα στὸ δάσος...

Ὁ σύζυγός της, φεύγοντας, τῆς εἶχε ἀφήσει πλῆθος ἀπὸ πολύτιμα φορέματα κι' ὁλόχρυσα στολίδια, γιὰ νὰ τἄχη στὸ διάστημα πού θὰ ἔλειπε καὶ νὰ μὴν παραπονιέται πὼς τὴν εἶχε λησμονήσει.

Ἡ Γυολάντα ὅμως τὰ μάζεψε ὅλα καὶ τὰ κλείδωσε μέσα σ' ἕνα σεντοῦκι γιὰ νὰ μὴν τὰ βλέπη καὶ μεγαλώνη ἡ χρυφὴ λύπη της. Ἄλλοστε τί θὰ ὠφελοῦσε νὰ ντυθῆ καὶ νὰ στολιστῆ, ἀφοῦ αὐτός, στὸν ὁποῖο ἤθελε ν' ἀρέση, βρισκόταν πολὺ μακρυά, πέρα στοὺς μακρυνοὺς τόπους τῆς Παλαιστίνης ;

Γιὰ μόνο ἐνθύμιο τοῦ συζύγου της εἶχε κρατήσει ἕνα ἀδαμαντοκόλλητο μικρὸ μαχαῖρι τοῦ Τολέδου, πού τὸ φύλαγε πάντα στὴ ζώνη της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀποχωριστῆ ποτὲ ἀπ' αὐτό. Κι' ὅσο τὸ ἔννοιωθε αὐτὸ ἀπάνω της, ἐνόμιζε πὼς εἶχε κάποια μυστικὴ ἐπικοινωνία μαζὺ μὲ τὸν ξενητεμμένο της.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἔγινε κάτι πού δὲν τὸ περίμενε καθόλου. Ὁ Δανιήλ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου της, ἀγάπησε τρελὰ τὴν ὡραία πυργοδέσποινα καὶ γύρευε νἄβρη τρόπο νὰ τῆς φανερώση τὸν ἔρωτά του. Μὰ ἡ Γυολάντα δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ποτὲ τέτοιο θράσος ἐκ μέρους ἑνὸς ὑπηρέτου της καὶ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ἀκόμα τὸ πάθος του.

Μιὰ μέρα ὁ Δανιήλ, μιλώντας της ὁλοένα γιὰ τὸ σύζυγό της, κατώρθωσε νὰ τὴν παρασύρη ἔξω, στὴν ἐξοχή. Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν πύργο, σταμάτησε ἄξαφνα μπροστά της καί, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ τὸν πόθο, τῆς ἐξομολογήθηκε τὸ αἴσθημά του.

Ἡ Γυολάντα, ἀκούγοντας τὰ λόγια του, στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψη τ' αὐτιά της. Ὅταν ὅμως ὁ ἐπιστάτης ἐξακολούθησε μὲ περισσότερη ἐπιμονὴ νὰ τῆς ζητῆ νὰ ὑποχώρηση στὴν ἄνομη ἐπιθυμία του, ἡ ὡραία πυργοδέσποινα τρόμαξε καὶ θέλησε νὰ φύγη.

Ὁ Δανιὴλ τότε, τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὴν ὀργή του, χύμηξε ἀπάνω της καὶ τὴν ἔριξε κάτω. Τώρα πειὰ δὲν εἶχε κανένα φόβο νὰ τοῦ φύγη κι' ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἱκανοποιοῦσε ἐπὶ τέλους τὸν ῥδελυρό του πόθο.

Ἡ Γυολάντα ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔφερε στὸ νοῦ της τὸν ξενητεμμένο ἱππότη, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη της τὸ μικρὸ ἀδαμαντοκόλλητο μαχαῖρι τοῦ Τολέδου καί, πρὶν ἐκεῖνος προφτάση νὰ τῆς πάση τὸ χέρι, τὸ βύθισε μὲ δύναμι στὴν καρδιά της.

Ὁ Δανιὴλ πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη μπροστὰ στὸ θέαμα τῆς τραγικῆς αὐτῆς αὐτοκτονίας καὶ θέλησε νὰ φύγη γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν ἐκεῖ καὶ τὸν κατηγορήσουν γιὰ φονηᾶ. Ἀλλά, γιὰ κακὴ του τύχη, ἕνας ἄγριος λύκος ξεπήδησε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ξάπλωσε νεκρό, δίπλα στὸ πτῶμα τῆς ἄτυχης πυργοδέσποινας. Ἔπειτα τὸν τράβηξε στὸ βάθος τοῦ δάσους καὶ τὸν ἔφαγε.

Οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου ἀνησύχησαν γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς κυρίας των καὶ τοῦ ἐπιστάτη κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς γυρεύουν παντοῦ. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, τέλος, ἡ πιστὴ θαλαμηπόλος τῆς Γυολάντας βρῆκε τὸ ἄψυχο κορμί της στὸ δάσος. Στὸ μέρος μάλιστα ὅπου εἶχε χυθῆ τὸ αἷμα της εἶδε μὲ κατάπληξι φυτρωμένα ὁλόλευκα κρῖνα.

Πῆραν τὴν πεθαμένη πυργοδέσποινα στὸν πύργο, τῆς ἔκαναν λαμπρὴ κηδεία κι' ἀπάνω στὸν τάφο της χάραξαν τὰ ἀκόλουθα λόγια:

«Διαβάτη, στάσου. Ἐδῶ εἶνε θαμμένη ἡ πάναγνη Γυολάντα, ἡ ὡραία ἀρχόντισσα. Ἦταν τόσο ἐνάρετη, πού φύτρωσαν κρῖνα στὸ μνῆμα της»!...